

[Rager.]

men det er ingen gavnlig Politik i Almindelighed, for i Forhandlinger med de store Magter, de økonomisk stærkere, hvor man skal sidde og tilkøbe sig visse Fordele over for hvert enkelt Land, er og bliver vi de underlegne. Altsaa, det ærede Medlem erkender, at med de Midler, som staa til Danmarks Raadighed, naar vi skal tvinges ind paa en aktiv Handelspolitik, er og maa vi ifølge Sagens Natur blive de underlegne. Derfor advarer han imod det. Men han erkender samtidig, eller et Øjeblik før — maaske har han glemt det i det Øjeblik —, at vi var *tvunget* ind i den aktive Politik. Maa jeg saa spørge: Naar det ærede Medlem erkender, at vi er tvunget ind i den aktive Politik, naar han siger: Det er en uhyre vanskelig Situation for Regeringen; vi er prædestineret til at være de svage — hvordan kan det ærede Medlem saa, hvad han ogsaa gør, og hans Meningsfæller med ham, bebrejde Regeringen de opnaaede Resultater, der, siden Systemet begyndte i 1932, viser en for vort Lands Omsætning opadstigende Linie?

Det ærede Medlem var inde paa Spørgsmaalet om, hvem Kronesænkningen var en Fordel for. Det kunde være interessant at diskutere det engang ved Lejlighed, men jeg synes, det vil føre for langt at komme ind paa det her. Men det er i og for sig ikke saa meget det, ærede Medlem, det drejer sig om. Vær ikke bange, jeg skal ikke komme ind paa det her. Jeg vil blot sige til det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen til nærmere Overvejelse, at hvem Kronesænkningen efterhaanden kan være blevet til Fordel for, skal jeg ikke diskutere med det ærede Medlem, men jeg vil gerne spørge: Hvem var det, der ønskede den? Jeg har dog forstaaet det saaledes, at ved Forliget i Kanslergade som Ønsket om Krone-sænkning fra deres Side, der repræsenterede Landbruget, ikke fra dem, der repræsenterede Byerhvervene. At det kan være blevet til Gavn for visse Byerhverv, skal jeg slet ikke nægte, men Sænkningen kom efter Ønske, eller jeg kan sige Krav, fra dem, der repræsenterede Landbrugserhvervet. Det kan vi ikke komme uden om.

Jeg har derefter nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Clausager, og dem gør jeg ikke for at komme ind paa en Diskussion med det ærede Medlem om de Realiteter, som laa bag ved det ærede Medlems eller mine Bemærkninger i Gaar, og jeg gør dem heller ikke, fordi jeg personlig vil være ubehagelig over for det ærede Medlem Hr. Clausager, men jeg gør dem, fordi

det forekommer mig, at de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Clausager gik her op paa Talerstolen med i Gaar, da jeg havde sluttet mit Foredrag, er saa typiske for en Diskussionsform, som er saa overordentlig hul, desværre saa ofte anvendt, at det forekommer mig, at naar der foreligger et saa eklatant Tilfælde som her, skal man benytte Lejligheden til at tage det frem, ogsaa under Hensyn til, som jeg sagde, da jeg begyndte min Tale i Aften, at efter Diskussionen her fortsættes jo Diskussionen andetsteds.

Jeg udtalte mig i Gaar om vor samlede Erhvervssituation og den Maade, hvorpaa der maatte tages Hensyn til denne fra det offentlige Side, og jeg tør sige, at mine Udtalelser vendte ikke paa noget Punkt nogen Brod mod Landbrugserhvervet. Jeg har Lov til — og jeg siger det, efter at jeg selv i Dag nøje paa den givne Foranledning har gennemløst og gennemanalyseret min Tale . . . (*Oluf Pedersen*: Det var et strengt Arbejde. [Munterhed]) . . . jeg hørte ikke det ærede Medlems Afbrydelse. (*Christmas Møller*: Han sagde, det var et strengt Arbejde). Ja, det ærede Medlem har sikkert haft et strengt Arbejde med det, men det er altid efter ens Aandsevner; for mig gik det let.

Jeg udtalte bl. a. i denne Tale, at den Mængde Landbrugsprodukter, der produceres og ikke bruges paa Hjemmemarkedet, „skal og maa absolut eksporteres til de mest muligt lønnende Priser, paa de bedst mulige Vilkaar, og det øvrige Samfund er, som Danmarks økonomiske Struktur er, i egen Interesse nødt til at hjælpe Landbruget hertil.“ Og i hele min Tale gik den samme Traad igen; den blev gentaget atter og atter. Og senere, i nogle Replikker, vendte jeg mig mod det ærede Medlem Hr. Knud Kristensens Bemærkninger, der var en gentagen Fremhævelse af det, der gaar Landet over, naar de Herrer fra den Side fører Ordet: at Valutacentralen ikke er til Gavn for Landbruget og udelukkende til Gavn for alle andre. Jeg tillod mig da at gøre opmærksom paa, at ogsaa andre Grene af vort Erhvervsliv havde paataget sig Ofre i Anledning af Valutacentralen, og da det ærede Medlem Hr. Clausager smilte saa højt, at jeg kaldte det for Latter, gjorde jeg bl. a. opmærksom paa, rent eksempelvis, at Industrien havde betalt mere for Kul. Dette er ordret citeret, hvad jeg sagde om dette. Saa kommer det ærede Medlem Hr. Clausager, og saa tager han dette ud af min Tale, og saa vokser det. Det var allerede vokset i hans Fantasi, inden han kom paa